

hvis man ikke havde sat de 7 Skibsredere til at forestaa den Ordning, som, hvis den var blevet gennemført til Kommunernes fulde Tilfredshed, vilde have medført en betydelig Nedgang i Skibsredernes Indtægter. Hvis Forholdene kunde tillade, at en ny Ordning bliver etableret, tror jeg derfor, man ikke skal gaa frem paa den Maade, man er gaaet hidtil, thi det vil sikkert ikke være i Forbrugernes Interesse.

Medens man saaledes ikke i Bemærkningerne til Lovforslaget har faaet ret mange Oplysninger om, hvorledes den trufne Ordning har virket med Hensyn til at skaffe rigelige Mængder af Kul med den Fragtgodtgørelse, som var bestemt i Loven, har man derimod faaet en ret god Oversigt over, hvorledes Skibsrederne ikke har arbejdet uden Fortjeneste. Det oplyses nemlig, at de mangedoblede Fragtsatser har skaffet Rederierne en Indtægt, der for dette Aars Vedkommende endog overstiger den samlede Aktiekapital. Dette viser, at Skibsrederne udmærket godt — endda med meget stor Fortjeneste — kunde have skaffet større Tilførsler ved Fragnævnets Mellemløst og saaledes til Punkt og Prikke have opfyldt de Forventninger, Samfundet med Rimelighed kunde nære om, at de fornødne Kul kom hjem saavel til ubemidlede som til de Virksomheder, det først og fremmest gælder om at opretholde. Jeg vil derfor henstille til den højtærede Indenrigsminister, naar han nu fremdeles skal have dette Fragnævn som raadgivende Forsamling, ikke i alt for høj Grad at lade sine Handlinger og Beslutninger være bestemte af, hvad man fra den Side maatte tilraade. Jeg tror, det vil være paa høje Tid, at Samfundet sikrer sig, at det ogsaa med Hensyn til Skibsfarten faar en Ordning, der tilfredsstiller dets Interesser.

Jeg kunde tænke mig, at man stillede lignende Krav til Skibsrederne, som man har stillet til Landbrugerne. Ikke mindst efter at Skibsrederne møder med en saadan Beretning om glubende Indtægter som den, de møder med for sidste Aar, vilde det være rimeligt at sige til dem: I maa af jeres Tonnage afstaa saa meget til Staten, som er nødvendigt til Transport af de Varer, det er nødvendigt at faa til Stede for at opretholde Samfundets normale Funktioner i saa vid Udstrækning som muligt. Naar man af det danske Landbrug har kunnet kræve, at det af sin Produktion afgav en vis Mængde til Hjemmeforbrug til en nærmere fastsat

Maksimalpris, finder jeg, at man med lige saa stor Føje kan forlange af Skibsfartens Indehavere, at de afstaa Tonnage til Befordring af disse Nødvendighedsartikler til en Fragt, der kunde fastsættes af et Udvalg, som maaske Regering og Rigsdag i Forening nedsatte. Selvfølgelig maatte der tages Hensyn til alle de foreliggende Forhold, forhøjet Assurance, forhøjede Lønninger o. s. v., men Samfundet maa nødvendigvis kræve, at der bliver en Ordning af dette Forhold, saa at Skibsfarten ikke skal unddrage sig det Samfundshensyn, som man paalægger andre Erhvervs-grene, og som man bl. a. ogsaa har paalagt det danske Landbrug. Og Tiden er maaske ikke saa daarligt valgt til at tage noget saadant op til nærmere Overvejelse. I Øjeblikket er der jo desværre en Stilstand i Skibsfarten; men vi haaber alle sammen, at denne Stilstand kun vil blive af kort Varighed; og kunde vi benytte denne Stilstand til at faa Overvejelser tilendebragt, der kunde resultere i en saadan Løsning af Spørgsmaalet, som jeg her har antydnet, tror jeg, det vilde være af allerstørste Interesse for Samfundet. Nu ser jeg, at Rederierne modsætter sig at yde et Løntillæg til Søfolkene, og jeg har ogsaa set, at nu skal Søfolkene have Skyld for, at Skibene lægges op: det er, fordi man ikke vil honorere de Lønkrav, som Søfolkene har stillet. Jeg skal ikke udtale mig om, hvorvidt disse Lønkrav er berettigede eller ikke berettigede; men naar man ser paa Rederiernes Udbytte, forekommer det mig, at Søfolkenes Krav paa dette Tidspunkt er overordentlig berettigede, ogsaa naar man tager Hensyn til den Risiko, de daglig løber ved at skulle sejle med Skibene. Men jeg mener for øvrigt, at Skibene maa ikke ligge stille udover, hvad de Forhold nødvendiggør, som vi ikke er Herre over. Tiden er ikke til, at vi skal have unødvendig Standsning i vor Skibsfart; derfor maa Spørgsmaalet om Lønningerne bringes til en Afslutning, og jeg kan heller ikke tro andet end, at det nærmest er et Paaskud, Rederierne bruger, fordi de ikke ønsker at udsætte sig for nogen større Risiko. Det har i det hele taget vist sig, det viste sig ved Krigens Begyndelse og viser sig ogsaa nu, at naar der er nogen større Risiko, er Skibsrederne ikke sene til at gardere sig; henvende sig til Staten om at ordne Forholdet saaledes, at deres Risiko bliver mindre o. s. v.; men naar det drejer sig om at indkassere Fortjenesten, saa har det tilstrækkeligt tydeligt vist sig, at de har ikke været bag-